

TERRY

PRATCHETT

DLOUHÝ
MARS

STEPHEN

BAXTER

Dlouhý Mars

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Terry Pratchett a Stephen Baxter

Dlouhý Mars – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TERRY PRATCHETT
A STEPHEN BAXTER

DLOUHÝ
MARS

TALPRESS

Copyright © Terry and Lyn Pratchett and Stephen Baxter, 2014
Translation © by Jan Kantůrek and Eliška Pospíšilová, 2019
Cover © Typografické studio Trilabit, s.r.o.
First published as The Long Mars by Transworld Publishers.

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat a šířit bez souhlasu
nakladatele.

ISBN 978-80-7197-710-0 tištěná kniha
ISBN 978-80-7197-727-8 e-kniha

Pro Lyn a Rhiannu, jako vždycky.

T. P.

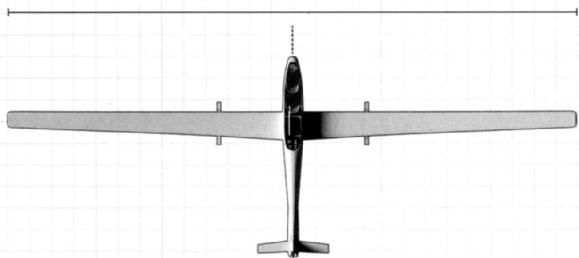
Pro Sandru.

S. B.

MARŤANSKÝ KLUZÁK

návrh Stanice Trhlina, Inc.

400:1

obšívka z keramických dlaždic

kokpít z tvrzeného skla

výrobná paliva

skořepinová
sedadla

2x zadní
startovací
rakety
na CH₄

podpora života

hliníková kostra

STANICE
TRHLINA

Kapitola 1

HORNÍ KŘÍŽENÍ:

Vzdálené světy, většina z nich stále ještě neobydlená, dokonce i teď, v roce 2045, třicet let po dni Nazemvkročení. Tam měl být člověk úplně sám. Jediná duše na celém světě.

S hlavou člověka to však dělá zvláštní věci, pomyslel si Jošua Valienté. Po několika měsících samoty se člověk stane tak citlivým, že pozná, když se objeví třeba jen jeden jediný další člověk, aby se s ním dělil o jeho prostor. Jediná osoba, byť na druhém konci světa. Ale jednalo se o trochu jiný pocit než v princezně na hrášku. A noci byly chladné, tmavé a světlo všech hvězd směřovalo přímo na vás.

A přesto, pomyslel si Jošua, dokonce i na takovém prázdném světě, pod prázdnu oblohou, se vám v hlavě tísnil další lidé. Lidé jako žena, které se mu odcizila, jeho syn, Sally Linsayová, která ho občas provázela na cestách, a také všichni lidé z Prvozemě, kteří strádali po tragickém výbuchu v Yellowstone před pěti lety.

A Lobsang. Vždycky ještě Lobsang...

Vzhledem ke svému velmi neobvyklému původu se Lobsang nevyhnutelně stal něčím jako expertem na dílo známé na Západě jako Tibetská kniha mrtvých.

Tibeťané sami ho znali většinou pod jménem Bardo Thodol, což volně přeloženo znamená Osvobození nasloucháním. Ten-

to pohřební text má provést lidské vědomí úsekem mezi smrtí a znovuzrozením a nemá jediné, bezvýhradně uznávané vydání. Kniha původem z osmého století prošla mnohými rukama a procesem, který po sobě zanechal mnoho různých verzí i způsobů interpretace.

Občas, když Lobsang zkoumal stav Prvozemě, prvotní kolébky lidstva, ve dnech, měsících a letech po yellowstonské supererupci z roku 2040, nacházel ve zvukomalebném jazyce prastarého textu uklidnění.

Klid v protikladu ke zprávám, které přicházely například z Bozemanu v Montaně na Západě 1 jen několik dní po výbuchu. K novinkám, na které zareagoval i jeho nejbližší přítel...

Za běžného všedního dne musela být společnost, která se rozrůstala v kopii Bozemanu na Západě 1, typickou Vlkročnou kolonií, pomyslel si Jošua, když si znovu natahoval ochrannou pracovní kombinézu. Skupina srubů modelu Abe Lincoln na okraji pralesa, ve kterém se neustále těžilo dřevo určené k vývozu na Prvozemi. Ohrada s koňmi, malá kaple. Pokud takhle kopie původního Bozemanu něco postrádala, pak vybavenost, kterou jste našli na vzdálenějších Vlkročných světech – hotel, nějaký ten bar, radnici, školu nebo středisko. Takhle blízko k Prvozemi bylo v případě potřeby nejjednodušší Vlkročit nazpět.

Ale toho dne, 15. září 2040, se v žádné z Vlkročných Amerik nejednalo o obyčejný den. Protože sedm dní poté, co vybuchl velký kráter v Yellowstonu na Prvozemi, výbuchy stále ještě pokračovaly. Bozeman v Montaně ležel jen necelých devadesát kilometrů od vybuchujícího pekla.

A pouhý jeden krok od katastrofy se Bozeman na Západě 1 změnil. Přestože panoval jasný den, obloha byla modrá, tráva šťavnatá a zelená – neboť tady nebe nestínil kouř z vulkánu –, město bylo přeplněno lidmi, nacpanými ve srubech, narychlo

vztyčených stanech nebo sedícími na plachtách jen tak natažených na zemi. Lidmi tak pokrytými vulkanickým prachem, až se zdáli být uniformně šedí – stejné vlasy, stejné oblečení i stejně šedá kůže, jako by je někdo vyjmul z nějakého prastarého černobílého televizního programu a digitálně vložil do téhle sluncem ozářené zeleně jasného dne. Muži, ženy a děti hromadně kašlali a zvraceli jako kdysi v padesátých letech, když ještě vládl zvyk kouřit.

Krajinu kolem města si zatím zabrali muži z FEMA a Národní gardy, kteří prostor vytýčili laserovými paprsky, pruhovanými policejními páskami, jaké se používají na místě zločinu, a někde dokonce jen křídovými značkami, jež znázorňovaly polohu bloků a budov na Prvozemi. Některé z obrazců zasahovaly do lesa a křovisek, do míst, která zde nebyla zkultivována. Úředníci objekty spočítali a označili a pak poslali systematicky Vkročující dobrovolníky na Prvozemi. Neustále všechno zaznamenávali do počítačových map na svých tabletech, aby se ujistili, že v celé oblasti nezbyli žádní lidé.

Jošua si pomyslel, že je celá tahle věc svým způsobem ukázkou základních záhad Dlouhé Země. Ode dne Nazemvkročení, kdy si on a další děti po celém světě stáhli návod na jednoduchou elektronickou legráčku nazvanou Vkročec, otočili vypínačem, jak se v návodu pravilo, a *Vkročili*, ne nalevo či napravo, dopředu či dozadu, ale úplně někam jinam, uběhlo již čtvrt století. Vkročili do světa pralesů a močálů, tedy alespoň ti, kteří vyšli z Madisonu ve Wisconsinu jako Jošua. Do světa téměř stejného jako původní Země – Stará Země, přesněji Prvozemě – až na skutečnost, že tam nebyli žádní lidé. Alespoň do chvíle, než se tam objevily děti jako Jošua, které vypadávaly z prázdného vzduchu. A Jošua rychle zjistil, že je možné udělat další Krok a další a Kráčet celým řetězem paralelních světů, jejichž odlišnost od původní Země se zvětšuje s rostoucí vzdáleností, ale nikde žádný člověk v dohledu. Světy Dlouhé Země.

A nyní se projevila základní, drsná skutečnost. Prvoamerika byla pokryta silnou vrstvou šedočerného vulkanického popela a prachu – a přece zde, o jediný Krok dále, všechno vypadalo, jako by Yellowstone vůbec neexistoval.

Objevila se Sally Linsayová, která právě dopíjela kávu z polystyrenového kalíšku, který pak opatrně odložila do kontejneru na plasty určené k recyklaci. Jeden ze zvyků dobrých průkopníků, pomyslel si Jošua jen tak mimochodem. Byla oblečená do čisté kombinézy na zip, ale popel jí zašpinil vlasy, kůži na krku a tváři, dokonce i uši, jednoduše všechno, co obličejová maska FEMA a popruhy nezakrývaly.

Doprovázel ji člen Národní gardy, skoro ještě kluk, s tabletem v ruce. Zkontroloval jejich nacionále, čísla na hrudích jejich kombinéz a cíl jejich cesty – blok, kam měli namířeno tentokrát. „Jste oba připraveni?“

Sally si začala znovu natahovat masku, vzduchový filtr a velké, jakoby steampunkové brýle. „Už to trvá sedm dní.“

Jošua se natáhl pro svou vlastní masku. „A obávám se, že to ještě hned tak neskončí.“

„A kde je teď Helen?“

„Asi na Čertvíkde.“ Gardista pozvedl obočí, ale Jošua mluvil o Zemi daleko v Horním křížení, o společnosti, která žila více než milion Kroků od Prvozemě a kde se usadil se svou rodinou – s Helen a jejich synem Danem. „Nebo na cestě tím směrem. Říká, že to tam bude pro Dana bezpečnější.“

„Tak to má asi pravdu. Na Prvozemi a nejbližších Zemích bude celé roky pěkný zmatek.“

Věděl, že má pravdu. I na Nižších Zemích došlo k menším geologickým úkazům, které částečně kopírovaly události na Prvozemi, ale ten zmatek na nižších světech byl způsoben hlavně velkými vlnami uprchlíků z Prvozemě.

Sally se na Jošuu zadívala. „Vsadím se, že Helen nebyla moc šťastná, když ses s nimi odmítl vrátit, že?“

„Podívej, nebylo to jednoduché. Jenže já jsem se narodil a vyrostl v Prvoamerice a nemohl jsem ji jen tak opustit.“

„Také ses rozhodl zůstat a použít své Vzkročující super-schopnosti, abys pomohl postiženým.“

„No tak, Sally, nech si to. Ty jsi tady taky. Sama jsi přece vyrostla ve Wyomingu a –“

Usmívala se. „Jasně, ale já nemám žádnou ženušku, která by se mě pokoušela odvést pryč. Byla to velká hádka? Nebo bude jen dlouhé trucování?“

Otočil se k ní zády, vzteklým škubnutím za popruhy si srovnal masku na obličej a natáhl si kapuci. Zasmála se na něj, ale její hlas byl tlumen maskou. Znal Sally už deset let, od doby své první průzkumné výpravy do hlubin Dlouhé Země – kam pronikl jen proto, aby zjistil, že Sally Linsayová už tam byla. Za tu dobu se prakticky nezměnila.

Mladík z Národní gardy jim pomocí policejní pásky vymezil přesnou pozici. „Ta budova, do které máte vstoupit, je přímo před vámi. Už z ní vyběhly dvě děti, ale stále ještě postrádáme tři dospělé. Jeden z nich má záznam jako fóbik, neVzkročující. Jmenují se Brewerovi.“

„Rozumím,“ přikývl Jošua.

„Vláda Spojených států oceňuje všechno, co děláte.“

Jošua pohlédl Sally do očí ukrytých za skly masky. Tomu mladíkovi nebylo víc než devatenáct. Jošuovi bylo třicet osm, Sally třiačtyřicet. Jošua byl v pokušení rozčuchat mladíkovi čupřinu světlých vlasů. „Jasně, synku.“ Pak zapnul světlo na helmě a natáhl se po Sallyině ruce v rukavici. „Připravena?“

„Vždycky,“ přikývla. Podívala se na ruku, která svírala tu její. „Jsi si jistý, že na to ta tvoje náhradní pracka stačí?“

Jeho umělá paže byla dědictvím po poslední dlouhé společné cestě. „Ta nejspíš líp než zbytek mého těla.“ Oba se přikrčili, protože věděli, co přijde. „Tři, dva, jedna –“

Vstoupili do pekla. Na hlavu a ramena jim začal dopadat

popel a pemzový spad, popel podobný pekelnému sněhu – šedý, těžký a horký, přičemž části pemzy do nich narážely v kusech velkých jako oblázky. Padající kousky zabubnovaly na auto před nimi, které už tak vypadalo jako malý šedý pahorek. Hluk v pozadí zněl jako nepřetržitý dunivý řev, který pohlcoval jejich hlasy. Nebe nad sloupcem yellowstonského popela, plynů a kouře z vulkánu, které vystoupaly už skoro čtyřicet kilometrů vysoko, bylo prakticky černé.

A bylo tady *horko*, horko jako v kovárně průkopnického městečka. Nezdálo se, že by se kráter nacházel až devadesát kilometrů odsud. Někteří lidé říkali, že dokonce i takhle daleko se může popel znovu spojit a téct jako láva.

Jenže přímo před nimi stál objekt, který přišli zkontrolovat, stejně jako na plánku mladého gardisty. Jednopatrová budova s verandou, která se pod vahou popela zbortila.

Sally, která šla první, obešla popelem pokryté auto. Museli se popelem doslova brodit, místy byl i třicet centimetrů hluboký jako těžký, horký a hustý sníh. Jeho obtěžující váha byla jen malou součástí větších problémů, které přinášel. Pokud jste mu dali šanci, sedřel vám kůži, proměnil vaše oči ve dva důlky svědivé bolesti a nadělal vám z plic mleté maso. Dejte mu pár měsíců a zabije vás, i kdyby vás předtím nerozmačkal.

Zdálo se, že vchodové dveře jsou zamčené, ale Sally nemarnila čas, zvedla nohu v těžké botě a vykopla je.

Místnost uvnitř pokrývaly trosky. Ve světle baterky Jošua zjistil, že váha pemzy a popela už dávno tuhle dřevěnou budovu přemohla a že krovy z větší části propadaly stropem. Obývací pokoj byl plný trosek a šedivých závějí popela. Na první pohled se zdálo, že je nemožné, aby tu byl ještě někdo živý. Jenže Sally, která vždycky dokázala bleskově vyhodnotit každou novou a zvláštní situaci, ukázala do jednoho rohu, kde stál jídelní stůl, velký, čtvercový a masivní, s horní deskou pokrytou silnou vrstvou popela.

Prodrali se místností. Tam, kde jejich nohy odstranily popel a trosky, zahlédl Jošua na zemi červený koberec.

Stůl byl zpola zakryt strženou záclonou. Když ji odtáhli, našli ty dospělé. Tři pahorky pokryté šedivým popelem, hlavy a obličej chráněné ručníky. Jošua ale rychle vyhrabal tři těla a zjistil, že se jedná o jednoho muže a jednu ženu ve středním věku, zhruba kolem padesátky, a jednu další ženu, mnohem starší a drobnější, tak kolem osmdesáti let. Ta byla namáčknutá úplně v rohu a zdálo se, že spí.

Podle zápachu, který přicházel z jejich malého úkrytu, Jošua odhadoval, že už tady jsou nějakou dobu, pravděpodobně několik dní.

Starší pár, který se Jošuy a Sally v jejich protiatomových skafandrech lekl, nejprve ucouvl. Ale pak si muž stáhnul ručník z obličej a odhalil popelem potřísněná ústa a rudý obličej. „Díky Bohu.“

„Pan Brewer? Jmenuji se Jošua. Tohle je Sally. Přišli jsme, abychom vás odsud dostali pryč.“

Brewer se usmál. „Nikoho neopouštíme, že? Přesně jak slíbil prezident Cowley.“

Jošua se rozhlédl. „Zdá se, že jste si tady vedli docela dobře. Zásoby, hadry, abyste si chránili oči a ústa.“

Brewer se poněkud nuceně usmál. „No, dělali jsme jen to, co nám poradila ta chytrá mladá dáma.“

„Jaká chytrá mladá dáma?“

„Objevila se tady několik dní před tím, než začal popel padat tak hustě. Byla oblečená jako průkopnice, svoje jméno nám neřekla, ale musela být z nějaké vládní agentury. Dala nám několik skvělých a naprosto jasných rad pro přežití.“ Pohlédl na stařenu. „Zdůraznila také, že postavení planet, které jsou v zákrytu, s tím nemá nic společného a že to není trest od Boha, a zdálo se, že to mou tchyni uklidnilo. Moc jsme si v tu chvíli jejích rad nevšímalí, ale když to přišlo, vybavili

jsme si je. Ano, zvládli jsme to docela dobře. I když teď už nám začaly pomalu docházet zásoby.“

Žena ve středním věku potřásla hlavou. „Ale nemůžeme odejít.“

„Nemůžete *zůstat*,“ odpověděla Sally dost příkře. „Nemáte tu co jíst a nemáte ani vodu, že? Když vás nezabije popel, zemřete hladem. Podívejte, pokud nemáte Vkročce, můžeme vás jednoduše zvednout a nést –“

„Vy to nechápete,“ řekl Brewer. „Poslali jsme pryč děti i psa. Ale Meryl – moje tchyně –“

„Je extrémní fóbik,“ dodala žena. „Jistě víte, co to znamená.“

Vkročení mezi světy, dokonce i kdyby Meryl někdo nesl, by v ní mohlo vyvolat reakci, která by ji mohla dokonce zabít, pokud by jí nebyla okamžitě podána směs potřebných léků.

Brewer pokračoval: „Vsadil bych se, že tam, kam nás chcete odvést, už nemáte dostatek protifóbických léků.“

„A i kdyby to tak nebylo,“ přidala se k hovoru jeho žena, „přednost budou mít mladí a zdraví. Nenechám tady svou matku samotnou.“ Podívala se na Sally. „Vy byste to udělala?“

„U svého otce možná,“ Sally vykročila ke dveřím zrušovaného pokoje. „Pojď, Jošuo, tady jen marníme čas.“

„Ne, počkej.“ Jošua položil ruku staré paní na paži. Její dech byl chraptivý. „Jediné, co potřebujeme, je dostat ji někam, kde by mohli pořád ještě nějaké léky *mít*. Někam mimo oblast spadu kouře a popílku.“

„A jak si představuješ, že bychom to měli udělat?“

„Přes měkká místa. No tak, Sally, jestli se někdy vyskytla situace, která si žádala tvých výjimečných schopností, pak tato. Dokážeš to?“

Sally vyjádřila své podráždění pohledem, který na něj vrhla přes skla masky. Jošua si toho nevšiml.

Pak zavřela oči, jako kdyby v duchu něco hledala, nebo spíš

jako by naslouchala. Hledala měkká místa, zkratky Dlouhé Země, které dokázala používat jen ona a několik málo dalších. Jošua si představoval, že by Sally mohla Meryl přenést právě přes tahle měkká místa někam jinam, ne do Vlkročného Boze-manu, někam, kde by byly léky v dostatečném množství.

„Ano. Dobrá. Existuje jedno místo několik bloků odsud. Dvěma Kroky ji můžu dostat do New Yorku na Východě 3. Ale Jošuo, dobře víš, že přes měkká místa se necestuje snadno, dokonce ani když nejsi starý a křehký.“

„Nemáme na výběr. Udělejme to.“ Obrátil se k Brewerovým, aby jim vysvětlil co a jak.

V tu chvíli jako by se celý dům nadzvedl.

Jošua, který seděl ve dřepu u stolu, upadl na záda. Slyšel, jak praskají a padají prkna, a sykot popela, který se začal nově vzniklými škvírami sypat dovnitř.

Když se prach usadil, Brewer se zmateně rozhlédl. „Co to, u čerta, bylo?“

„Řekla bych, že se propadl kráter,“ oznámila Sally.

Všichni věděli, co to znamená. Po sedmi dnech se všichni stali experty na supervulkány. Když výbuch konečně skončil, lávová komora se zborčila dovnitř, kus zemského povrchu o velikosti Rhode Islandu se propadl o osm set metrů dolů – událost, při níž celá planeta zaduněla jako zvon.

„Zmizme odsud,“ zvolal Jošua. „Povedu vás.“

Jošuoovi stačilo jen několik vteřin, aby s Brewerovými vyšel z domu a Vlkročil do nádherného jasného dne na Západě 1.

A právě když se vrátil zpět na šedavou Prvozemi, aby Sally pomohl s matkou, dorazil zvuk zborceného kráteru, který se opozdil za zemskými otřesy. Zvuk, který otřásl nebem, jako by hned za obzorem vystřelila děla celého světa. Zvuk, který postupně zaplaví celou planetu. Stará paní, podpírána Sally, župan od popela a hlavu stále obalenou ručníkem, zasténala a tiskla si ruce na uši.

A Jošua, uprostřed toho všeho, uvažoval, kdo asi byla ta chytrá mladá dáma v průkopnickém oblečení.

Bardo Thodol popisoval časový úsek mezi smrtí a znovuzrozením v termínech bardů, což měla být navazující mezistadia vědomí. Někteří experti mluvili o třech bardech, jiní o šesti. Z těch Lobsang považoval za nejzajímavější sidpa bardo, neboli bardo znovuzrození, během něhož docházelo ke karmicky věšteckým vizím. Možná se jednalo jen o halucinace, odvozené od kazů v duši každého jednotlivce. Ale možná šlo o skutečné vize ze strádající Prvozemě a jejích nevinných sousedních světů.

Třeba jako ten obraz snových korábů, které visely na kansaském nebi...

Vzducholoď amerického námořnictva *USS Benjamin Franklin* se setkala s *Čeng Che*, plavidlem vzdušné flotily federální vlády Nové Číny, nad Západem 1, v místech Wichity v Kansasu. Čchen Čeng, kapitán čínského twainu, tvrdil, že ho zajímá, jakou roli by mohl sehrát v nastávající záchraně Prvozemské Ameriky. Předrážděný kapitán Hiram Davidson, který představoval jednu z přetížených složek velení – i když je třeba přiznat, že v té době byl přetížený kdekdo, protože toho katastrofického roku 2040 se opravdu podzim velmi rychle změnil v zimu –, vybral Maggii Kauffmanovou, kapitánku *Franklina*, aby si našla čas mezi svými vlastními záchrannými povinnostmi, sešla se s čínským kapitánem a celou věc s ním probrala.

„Jako kdybych měla čas zachraňovat ego nějakého starého komunistického aparátčíka,“ vrčela Maggie otráveně v samotě své kajuty.

„A to on přesně je,“ zapředla Ši-mi, stočená ve svém košíku vedle Maggiina stolu. „Evidentně sis ho prověřila. To jsem pro tebe taky mohla udělat –“

„Jenže co se tebe týče, moje důvěra k tobě nesahá dále, než kam bych tě dohodila,“ odpověděla Maggie kočce bez známky zlosti.

„No, možná, že to zas není tak málo,“ Ši-mi vstala a s tichým, zcela přesvědčivým zapředením se protáhla.

Jednalo se opravdu o velice přesvědčivou kočku. Tedy když pomíneme záři zelených ledek v jejích očích. A taky onu pedantickou lidskou osobnost, jejímž vtělením se stala. A taky skutečnost, že uměla mluvit. Ši-mi byla dost záhadným darem, který Maggie dostala od stejně záhadné osoby nebo osob, které, jak se zdálo, sledovaly její kariéru s až nevídaným zájmem.

Teď Ši-mi podotkla: „Kapitán Čchen je na cestě...“

Maggie vrhla pohled na kontrolní displej. Kočka měla pravdu, Čchen už byl ve vzduchu. Trval na tom, že oba twainy kvůli výměně hostů nemusí přistávat. Přilétal v lehké koptěře pro dvě osoby, která mohla snadno přistát i uvnitř *Franklina*. Jak říkal, stačilo, aby *Franklin* otevřel vrata jednoho z těch obrovských nákladových skladů. Tihle noví Čňané nedělali nic raději, než že předváděli své technické schopnosti, zvláště v Americe, stále ještě ochromené po výbuchu před dvěma měsíci. Frajírci.

Maggie, vytržená z myšlenek, vyhlédla z velkého okna své kajuty na svět, nad kterým se vznášeli. Nebe Středozápadu, vysoce klenuté a hluboce modré, poseté drobnými mraky, zelený koberec Vlkročného Kansasu tam dole, hladký a šťavnatě zelený – a tak neporušený, dokonce i tady, na téhle Zemi, jeden Krok od Prvozemě. Ale už se začal špinit. Před zářím, před Yellostownem, byla Wichita na Západě 1 jen o málo víc než stín svého prvozemského vzoru. Seskupení budov vyrobených ze silných klád a foukaného betonu, které zhruba kopírovalo plán města na Prvozemi. Typické pro podobná místa. Tyhle městské komunity sloužily svým prvozemským vzorům jako zdroje surovin a materiálu, města nového průmyslového

rozvoje, jako obytné prostory, místa pro sport a odpočinek, a proto také zhruba kopírovaly struktury původních měst.

Teď, několik měsíců po výbuchu, byla místní verze Wichity obklopená uprchlickým táborem. Řady narychlo postavených plátěných přístřešků plných zmatených uprchlíků, země pose-tá hromadami shozených zásob potravin, zdravotnického ma-teriálu a oblečení. Twainy jako *Franklin*, schopné Vlkročných letů, jak vojenských, tak obchodních, visely na nebi jako vzdu-cholodě nad Londýnem za války. Jako pochmurná scéna z Tře-tího světa uprostřed Vlkročné Ameriky.

Samozřejmě to mohlo být mnohem horší. Díky prakticky univerzální schopnosti mohla většina lidí Vlkročit do vedlejších světů z jakéhokoliv místa na Prvozemi, okamžité ztráty po výbuchu v Yellostownu tedy byly relativně malé. Uprchlíci byli transportováni z táborů na Prvozemi, kam se na útěku od epicentra výbuchu dostali obvyklými způsoby, na další Vlkroč-né světy, které byly čisté. Prvozemský Kansas byl v relativně bezpečné vzdálenosti od místa výbuchu, které leželo o kus dál ve Wyomingu. Ale i tak si popel a spad vybraly svou daň, na očích i na plicích. Vyvolávaly stavy se jmény jako například Mariina choroba, kdy se člověk pomalu a dost bolestivě udu-sil – a další hrůzy, které se lidé rychle učili znát, a nemocniční stany první pomoci byly obklopeny řadami vyčerpaných lidí.

Maggie, ztracena ve vzpomínkách, zmítána problémy vlast-ní zodpovědnosti – stejně jako stále přítomnými pochybnost-mi, do jaké míry vůbec dokáže být zodpovědná – sebou při ti-chém zaklepání na dveře trhla. To bude pravděpodobně Čchen. Vyštěkla na kočku: „Podle rozkazu,“ což znamenalo *Bud' zticha*.

Kočka se stočila do klubíčka a předstírala spánek.

Jak se ukázalo, byl kapitán Čchen malý, ale pohyblivý muž, poněkud pompézní a domýšlivý, alespoň takový byl Maggiin první dojem, ale nebylo sporu, že přežil. Bývalý komunistický činitel, který si dokázal udržet své postavení i po pádu komu-

nistického režimu, byl na palubu Čeng Che vyslán, aby velel velmi prestižní průzkumné výpravě do hlubin Dlouhé Země. Zmínila se o ní, když ho vítala.

„O takovou cestu byste právě teď usilovala sama, kdyby nedošlo k tomu nešťastnému výbuchu a všemu, co následovalo,“ řekl, sedl si a přijal nabídku kávy od kadeta Santoriniho, který jej uvedl.

„Víte o Armstrongovi II.? No, nejsem jediný, jehož osobní plány byly narušeny.“

„Přesně tak. A my jsme ti šťastní, nemám pravdu?“

Po chvilce nezávazného povídání – třeba o tom, že jeho Vzkročující pilotka, nadporučík Wu Jüe-Saj, byla ošetřena na palubě *Franklina* – konečně přešel k obchodu. Bohužel, jak to vypadalo, nebo spíš jak se Maggii zdálo, šlo o záležitost protivně ideologickou.

„Dovolte, abych to vyjádřila jasně,“ prohlásila. „Odmítáte distribuovat volební lístky pro naše prezidentské volby?“

Rozhodil buclaté ruce a usmál se. Tento muž vnáší komplikace do životů druhých s potěšením, pomyslela si.

„Co mám říci? Zastupuji čínskou vládu. Kdo jsem, abych se vměšoval do americké politiky – i kdyby konstruktivním způsobem? Co kdybych, například, udělal nějakou chybu – nedoručil lístky do toho a onoho distriktu nebo ztratil zapečetěnou volební urnu? Představte si ten skandál. Kromě toho – z pohledu člověka zvenčí – pořádat volby za těchto okolností je poněkud frivolní.“

Cítila, jak v ní narůstá nevrlost, a uvědomovala si, že se na ni jako mlčenlivé varování upírají kočičí oči. „Kapitáne, je listopad přestupného roku. K tomuto datu pořádáme prezidentské volby. Takhle to v Americe děláme, vulkán – nevulkán. Já – my – si velmi vážíme toho, jak se nám čínská vláda snaží v této situaci pomoci. Jenže –“

„Aha, můj komentář k vašim vnitřním záležitostem se vám

příliš nelíbí, že? Možná že si na to budete muset zvyknout, kapitánko Kauffmanová.“ Ukázal na tablet na jejím stole. „Jsem si jist, že vaše poslední projekce, které se týkají budoucnosti vaší země, se shodují s těmi našimi. Zatím to vypadá tak, že nakonec bude prvozemská Amerika z dvaceti procent úplně opuštěná, protože následky postihnou Denver, Salt Lake City i Cheyenne. Osmdesát procent zbytku kontinentu je pokryto tak silnou vrstvou popela, že zničí zemědělství. Zatímco evakuace do Vlkročných světů byla velmi intenzivní, pořád ještě na Prvozemi zůstávají miliony obyvatel a zásoby vody a potravin se rychle ztenčují – stejně jako v evakuačních oblastech na přilehlých Vlkročných světech, nemám pravdu? A během této zimy budou mnozí hladovět, pokud se jim nedostane pomoci a darů, například čínské rýže, kterou k nim dopraví Vlkročující twainy nebo nákladní lodi plující přes prvozemské moře. Teď jste závislí na zbytku světa, kapitánko Kauffmanová. Závislí. A pochybuji, že by se to mohlo nějak brzy změnit.“

Věděla, že má pravdu. Její vlastní poradci z posádky twainu říkali, že vulkán už má globální následky, a to dlouhodobé. Popel se poměrně rychle spláchl, i když i jen to, že ležel na zemi, představovalo problém. Jak zmínil Čchen, oxid siřičitý pocházející z výbuchu se pořád ještě vznášel ve vzduchu jako součást aerosolu a vytvářel sice krásné západy slunce, ale odrážel tepelné sluneční záření. Jak Prvozemě směřovala ke své první povýbuchové zimě, teploty začaly prudce klesat a jaro příštího roku přijde později, pokud vůbec.

Ano, Amerika bude potřebovat čínskou rýži ještě dlouho v budoucnosti. Jenže Maggii už teď bylo jasné, že hlavní výzva bude spočívat v tom, jak zastavit „přátele“ jako Čína, kteří se budou snažit využít katastrofy, aby se napevno uchytili v americké společnosti. Už teď se šířily řeči, že Číňané dodávají na Prvozemi tabák – něco jako opiová válka naruby, pomyslela si.

Maggie Kauffmanová nicméně věřila principu, že konkrétní problémy se mají řešit v konkrétní dobu a nechat širý svět, aby se postaral sám o sebe.

„Co se volebních uren týče, kapitáne Čchene. Co kdybych vybrala malý tým členů své vlastní posádky, který by cestoval s vámi, dokud nebude po volbách? Mohou se ujmout celé operace – stejně jako zodpovědnosti za jakoukoliv chybu.“

Široce se usmál. „Moudré řešení.“ Pak vstal. „A přemýšlím, jestli bych k vám nemohl poslat vlastní malou skupinku v rámci kulturní výměny. Koneckonců, naše vlády už jednají o tom, že se podělí například o technologii twainů.“ Mírně pohrdavě se rozhlédl. „Naše lodi bývají poněkud lépe vybaveny než ty vaše. Děkuji, že jste mi věnovala čas, kapitánko.“

Jakmile odešel, Maggie zavrčela: „Jsem ráda, že už to skončilo.“

„Chápu,“ zapředla ši-mi.

„Poslyš, připomeň mi, abych pověřila prvního důstojníka, aby dal prohlédnout a zkontrolovat tuhle ‚kulturní výměnnou skupinu‘ od nehtů na nohou až k uším, kvůli štěnicím a zbraňím.“

„Ano, kapitánko.“

„A taky pašovaným cigaretám.“

„Ano, kapitánko.“

V sidpa bardu, jak praví některé verze Bardo Thodolu, dostanete tělo, které na první pohled vypadá jako vaše původní schránka, ale je obdařeno zázračnými silami, dokonalými smysly a schopností neomezeného pohybu. Zázračnými karmickými silami.

Tak Lobsangova vize objala svět – všechny světy. Sestra Agnes by se nejspíš zeptala, jestli jeho duše poletuje vysoko nad zemí.

A když už si vzpomněl na Agnes, podíval se Lobsang na

nepříliš přitažlivý dětský domov ve Vlkročné kopii Madisonu ve Wisconsinu v květnu 2041, půl roku po výbuchu.

Když tahle první zlá zima ustoupila zmrzačenému jaru a Amerika nastoupila dlouhé období post-yellowstonské rekonvalescence, nově zvolený prezident Cowley oznámil, že hlavní město země bude dočasně umístěno v Madisonu na Západě 5 a nahradí opuštěné hlavní město na Prvozemi. A chystal se pronést velký projev, kterým chtěl město uvést do jeho nové role, a to ze schodiště zdejší verze budovy Kapitolu, velké stodoly ze dřeva a foukaného betonu, která byla odvážnou imitací svého zničeného prvozemského předka.

Jošua Valienté seděl v klubovně Domova a díval se na televizní šoty z prezidentského pódia. Byl tu, aby navštívil patnáctiletého Paula Spencera Wagonera, výjimečně chytrého a výjimečně nešťastného chlapce, s nímž se Jošua poprvé setkal před mnoha lety na místě zvaném Přístav. Právě Jošua dostal Paula do Domova poté, co se rozpadla chlapcova rodina. Jenže Paul byl právě mimo Domov a Jošua nedokázal odolat pokušení, aby si naladil záběry prezidenta v Madisonu.

Cowley se vykolébal na pódium, samý úsměv a dokonalý účes pod vlajčími Hvězdami a pruhy – novou holografickou verzí vlajky, zvětšenou natolik, aby odrážela skutečnost, že se národ rozšířil na Dlouhou Zemi.

„Překvapuje mě, že je doopravdy tady,“ obrátil se Jošua k sestře John.

Sestra John, původním jménem Sarah Ann Coatesová a kdysi jako Jošua chovanka Domova na Allied Drive v prvozemském Madisonu, nyní vedla tuhle přemístěnou instituci. Její hábit byl jako vždycky čistý a vyžehlený. Teď se usmála: „A co tě na tom překvapuje? Že si prezident vybral Madison jako nové hlavní město? Je to jedno z nejcivilizovanějších měst v Nižších Amerikách.“

„Nejen to. Podívej, kdo je tam s ním na tom pódiu. Jim Starling, senátor. *Douglas Black*.“

„Hmmpf,“ prskla sestra John. „Měli pozvat tebe. Jako místní celebritu. Podle těch wisconsinských sýrových hlav jsi přece proslulý Jošua Valenté, hrdina dne Nazemvkročení.“

Den Nazemvkročení, kdy si každé dítě na světě sestrojilo Vkročec, krabičku umožňující cestování po Dlouhé Zemi, a vzápětí se všechny poztrácely v pralese divokých paralelních světů. V oblasti Madisonu právě Jošua přivedl všechny ztracené děti domů – včetně Sarah, nynější sestry John.

Jošua posmutněle odpověděl: „Já spíš tak nějak doufám, že lidé zapomněli. No, myslím si, že by mě z pódia vykopli, protože jsem tak umouněný. Zatracený popel, ať se drhnu, jak se drhnu, nedokážu to dostat z pórů.“

„Pořád ještě se vracíš na záchranné výpravy na Prvozem?“

„Vracíme se tam, ale už tam není nikdo, kdo by potřeboval zachránit. Teď spíš zachraňujeme věci z opuštěných oblastí z okolí epicentra, to znamená napříč Wyomingem, Montanou a státy v Rocky Mountains. Je až neuvěřitelné, co všechno se tam zachovalo: oblečení, benzin, konzervy, dokonce i krmivo pro zvířata. A taky bereme všechno z techniky, co vypadá užitečně. Například části mobilních telefonů. Věci, které budeme potřebovat k obnově na Nižších Zemích. Většina našich obdivuhodných pracantů byla naverbována v uprchlických táborech.“ Usmál se. „Nacpou si kapsy velkými penězi, které najdou. Dolarovými bankovkami.“

Sestra John se ušklíbla. „Když vezmeme v úvahu, jak funguje ekonomika a že trhy se zbouraly, ty bankovky jim budou užitečnější, když si z nich udělají ohýnek a ohřejí se u něj.“

Chystal se odpovědět, ale umlčela ho, protože Cowley se nadechoval ke svému projevu.

Po zcela rutinním úvodu, uvítání a několika bonmotech shrnul Cowley situaci Ameriky a Prvozemě osm měsíců po výbu-

chu. Když zima konečně přešla v jaro, věci se nijak nezlepšily. Globální klimatické následky přetrvávaly. Monzunové deště na Dálném východě nepřišly. Od té doby prakticky všude na světě severně od zeměpisné šířky Chicaga – v Kanadě, Evropě, v Rusku na Sibiři – přetrvávala třeskutá zima, jakou nikdo nepamatoval. Teď začalo k něčemu podobnému docházet i pod rovníkem, když se zima vracela na jinou polokouli.

To vše znamenalo, že je třeba naplánovat nový svět.

„Dobrá, tak tuhle první zimu jsme přežili díky zásobám sádkla z minulosti – ze dnů před výbuchem. Už si to nemůžeme dovolit, protože jsme ho *vše-chno spo-tře-bo-va-li*.“ Cowley svá poslední slova zdůraznil sekavými gesty rukou. „Spoléhat nemůžeme ani na dovoz potravin od našich sousedů a spojenců, kteří zatím byli více než velkorysí, ale kteří mají v důsledku studeného léta své vlastní problémy. A haló, Strýček Sam se musí krmit sám. Strýček Sam se postará sám o sebe!“

Z klidného zástupu, který se shromáždil pod pódiem, se ozval umírněný jásot a ze skupinky za Cowleyem několik pochvalných výkřiků. Jak kamera klouzala po jejich tvářích, všiml si Jošua mezi Cowleyovými poradci velmi mladé ženy – jistě jí nebylo víc než dvacet – štíhlá, tmavovlasá, střízlivě a slušně upravená, ale oblečená do toho, čemu mají lidé z Prvozemě tendenci říkat „průkopnické oblečení“. Jelenicová sukně, bunda přes blůzu z druhé ruky. Poznal ji, jmenovala se Roberta Goldingová a pocházela ze Šťastného přístavu. Potkal ji minulý rok ve škole ve Valhalle, největším městě Horních křížení, kam – v těch tak vzdálených předkatastrofických dnech – vzali s Helen jejich syna Dana jako předpokládaného budoucího studenta. Tenkrát jim připadala pronikavě inteligentní, a jestliže ve svém mládí už pracovala v Cowleyově administrativě v postavení staršího člena, pak jen potvrzovala svůj potenciál.

Jošua si kupodivu vzpomněl na rodinu, které nedlouho po katastrofě pomáhal z Bozemanu, a na to, jak vzpomínali na tu

„chytrou mladou dámu“ v „průkopnickém oblečení“, která k nim přišla s dobrou radou. Mohla to být Roberta? Popis by odpovídal. No dobrá, co se jej týkalo, čím víc rozumných rad v téhle době lidstvo dostávalo, tím lépe...

Jošua se znovu obrátil k televizi.

Teď, když jsou před-yellowstonské zásoby vyčerpány, říká Cowley, nastal čas nasázet a zasít všechno, co jde, a vypěstovat dostatek jídla, které je udrží naživu po celou další zimu a ještě dále. Potíž byla v tom, že úrodná sezona na Prvozemi byla kvůli vulkanickému mračnu předpovězena jako velmi krátká. Současně mladé zemědělské ekonomiky na Nižších Vlkročných Zemích, z nichž žádná neexistovala déle než čtvrt století, neměly zdaleka potřebnou kapacitu, aby si troufily na takovou výzvu. Vždyť většina z těch nových Zemí neměla ani vykáčené plochy nutné pro založení nových polností.

Takže teď musí dojít na Relokaci, nový program hromadné migrace organizovaný Národní gardou, FEMA a Státní bezpečností, a to vše za podpory námořnictva a jejich twinů. Před výbuchem žilo na Prvozemi více než tři sta milionů Američanů. Teď bude cílem všech, aby žádný Vlkročný svět nemusel tento první rok podporovat více než třicet milionů lidí – což představovalo populaci Spojených států zhruba v polovině devatenáctého století. A to dále znamenalo rozdělit lidi do pásů Vlkročných světů, vždy přinejmenším deset Zemí širokých, jak na Západ, tak na Východ. A mezitím všechny už osídlené světy budou co nejrychleji a ze všech sil pracovat na přípravě polí. A to vše se musí odehrát tohoto léta. Také je jisté, pomyslel si Jošua, že budou potřebovat všechno nářadí, obnošené šatstvo a kdovíco ještě, jednoduše všechno, co se dá z poničené Prvozemě ještě zachránit, aby se napomohlo procesu obnovy.

„Bude to takový pohyb lidstva, že proti němu bude biblický exodus vypadat jako trpaslík,“ pokračoval Cowley. „Otevřeme nové hranice a umožníme expanzi, proti níž bude stará

expanze na Západ vypadat jako klid na dvorku u babičky. Ale my jsme Američané. Dokážeme to. Společně dokážeme vybudovat novou Ameriku, a nejen to. My ji vybudujeme takovou, jakou si budeme přát. A řeknu vám jedno: stejně jako jsem slíbil, že nikoho neopustíme a nenecháme ve stínu toho pekelného popela, tak vám slibuju – v obtížném období, které nás čeká, že *nikdo nebude hladovět...*“ Zbytek jeho slov zanikl v hromadném jásotu a výkřicích.

„Musím připustit, že tohle provedl dobře,“ řekl Jošua.

„Ano. Dokonce i sestra Agnes říká, že do své role dorostl. Dokonce i Lobsang.“

Jošua zabručel. „Pamatuju si, že Lobsang několikrát podobný výbuch supervulkánu předpověděl. Takové výbuchy se odehrávají na Žolících, netypických světech, permanentně postihovaných podobnými katastrofami. Bohužel, Yellowstone předpovědět nedokázal.“

Sestra John zavrtěla hlavou. „Vzato kol a kolem, neměl víc intuice než geologové, na jejichž nedokonalá data se musel spoléhat. A stejně neexistoval způsob, jak by to mohl zastavit.“

„To je pravda.“ Stejně tak Lobsang tvrdil, že nebyl před deseti lety schopen odvrátit jaderný teroristický útok na prvozemský Madison. Jak je vidět, Lobsang nebyl všemocný. „Ale vsadil bych se, že se kvůli tomu necítil o nic lépe...“

V sidpa bardu nebylo duchovní tělo nijak zvlášť hmotné. Procházelo kamenem, kopcí, zemí i domy. Pouhopouhým soustředěním pozornosti středobod, který byl Lobsangem, byl tady, tam a všude. Ale čím dál tím víc si přál být po boku svých přátel.

Přátel jako Nelson Azikiwe, který seděl v salonku své bývalé farnosti sv. Jana na vodě...

Nelsonův hostitel, reverend David Blessed, mu podal další plný hrnek čaje. Nelson byl rád, že je nápoj horký. Byl srpen

2042 v jižní Anglii, necelé dva roky po výbuchu v Yellowstonu, a venku *sněžilo*. Podzim znovu přišel děsivě brzy.

Oba si prohlíželi třetí osobu přítomnou v místnosti – místní ženu jménem Eileen Connollyová, která si sedla před obrovskou televizní obrazovku a sledovala zprávy, které se opakovaly neustále dokola. Tři dny po vražedném útoku ve Vatikánu byly už hlavní rádiové i televizní šoty nudně známé. Nepřičetný hlas vykřikl: „*Ony nohy ne! Ony nohy ne!*“ Hrůza pohybující se zbraně, kříže s nabroušenou základnou. Papežova křehká postava v bílém, odvlékaná z balkonu. Bezmocně zvracející vrah, když ho zasáhla vlna Vlkročné nevolnosti.

Rádoby atentátník byl Angličan. Jmenoval se Walter Nicholas Boyd. Celý život byl přesvědčeným katolíkem. A právě on si postavil, úplně sám, v Římě na Východě 1 lešení, které rozměry a výškou odpovídalo balkonu u svatého Petra, z něž papež žehnal věřícím na náměstí pod sebou. Pro eventuálního útočníka zcela logické místo, ale překvapivě a zcela neodpusitelně – v tomto čase teroristických akcí založených na Vlkročení – ho vatikánské bezpečnostní síly nezajistily. A Walter Nicholas Boyd vylezl na své lešení, pak s naostřeným krucifixem Vlkročil a pokusil se zavraždit papeže. Pontifex byl vážně zraněn, ale bude žít.

Když Eileen sledovala zprávy, začala si broukat nějakou melodii.

David Blessed se usmál, ale vypadal unaveně. „To je ten hymnus, který teď všichni zpívají. *Šly ony nohy v pravěku / po lukách v horách Anglie? / Putoval svatý beránek / i po anglické pastvině?*“* Napůl pro sebe si zanotoval melodii. „Blakeův *Jeruzalém*. Pan Boyd protestoval proti tomu, čemu se dnes říká, vatikánské zábory země, že?“

* William Blake: *And did those feet in ancient time...*, prolog ke knize *Milton*, překlad Jirí Valja (pozn. překl.).

„Ano,“ přikývl Nelson. „Popravdě řečeno, existuje všeobecné protestní hnutí, které se jmenuje *Ony nohy ne*. K těm patří i Eileen, ne?“

Eileen, čtyřiačtyřicet let, matka dvou dětí, byla kdysi jednou z Nelsonových oveček – nyní v péči Davida Blesseda, Nelsonova předchůdce, který se ve svých osmdesáti letech vrátil z odpočinku, aby se v těch temných dnech po výbuchu znovu postaral o farnost.

„No, to je. A proto se tak zamotala do celé spleti pochybností.“

„Tohle jsou pro nás všechny těžké časy, Davide. Myslíš, že bych si s ní mohl promluvit?“

„Samozřejmě. Pojd'. Doleju ti čaj.“

Nelson začal Eileen klást opatrné otázky a prošel s ní velmi obyčejný příběh. Její příběh, prodavačky v obchodě a matky, pak rozvod. Život šel ale dál, musela vychovávat děti a vychovala je obě. Velmi anglický život, více méně nenarušen ani otevřením Dlouhé Země. Nenarušen alespoň do výbuchu amerického vulkánů.

„Musíte se vystěhovat, Eileen,“ sdělil jí David opatrně. „Tím myslím někam na Dlouhou Zemi. A děti musíte vzít s sebou. Víte, jak se věci mají. Musíme se vystěhovat všichni. Anglie je ztracena. Sama jste viděla, jak místní farmáři bojují o přežití...“

Nelson znal situaci. V tomto druhém roce bez léta byla úrodná sezona dokonce i v jižní Anglii děsivě krátká. A v červnu se farmáři pokoušeli zasadit a zasít do stále ještě napůl zmrzlé země rychle rostoucí plodiny – brambory, řepu, tuřín – a sotva měli čas sklidit ubohý výnos dřív, než země začala znovu zamrzat. Ve městech se nedělo prakticky nic, jen tu a tam se objevil nějaký zoufalý pokus zachránit kulturní poklady tím, že se s nimi Vzkročí mimo Prvozem – a tam budou, na některém z Vzkročných světů, umístěny do mezinárodní

podporovaného Muzea Prvozemě. Tak to alespoň vláda slibovala, nic nebude ztraceno...

„A bude to ještě horší, bude se to celé roky jen zhoršovat. Stará dobrá Anglie už nás nemůže podporovat. *Musíme* se vydat do těch odvážných nových světů.“

Ale Eileen neodpovídala.

Nelson si nebyl jist, jestli tomu dobře rozumí. „Není to tím, že by *nedokázala* Vzkročit, že ne, Davide? Ona není fóbik, že ne?“

„Ne, to ne. Obávám se, že jde o následek teologických pochybností, které cítí.“

Nelson se musel usmát. „Teologie? Tohle je anglikánská církev, Davide. My se teologií nezabýváme.“

„Hmm, ale papež ano. Proto jsou všichni tak rozrušení, chápeš?“

Eileen vypadala klidně, i když mírně nepřítomně, a nakonec začala mluvit. „Potíž je v tom, že je člověk tak zmatený. Kněží o Dlouhé Zemi říkají tohle a pak zase něco jiného. Nej dřív nám kázali, že vydat se tam je vlastně svatý čin, protože při Vzkročení musíte všechny své pozemské statky nechat tady. No, tedy skoro všechny. Jako složit slib chudoby. Takže například řád Nových poutníků Dlouhé Země byl vyslán, aby zaznamenal potřeby nových farností, které tam vzniknou. Četla jsem o tom a dala jsem jim nějaké peníze. To bylo v pořádku. Ale pak začali arcibiskupové ve Francii říkat, že všechny Vzkročné světy jsou místy hříchu, výplody ďábla, protože po nich nohy Ježíšovy nikdy nekráčely...“

Nelson si před setkáním s Eileen o téhle teorii něco přečetl. Svým způsobem šlo jen o rozšíření starších argumentů, nebo spíš pře, zda mohou obyvatelé jiných světů dojít spásy, když se Kristus narodil na Zemi. Pokud bylo známo, tak na celé Dlouhé Zemi se kromě Prvozemě člověk nikde jinde nevyvinul. To znamenalo, že Kristovo vtělení bylo výjimečné a odehrálo se jen na Prvozemi. Vpravdě bylo Kristovo tělo tvořeno

atomy a molekulami Prvozemě. Takže jaký byl teologický status všech těch ostatních Zemí? Co děti, které už se mezitím na světech Dlouhé Země narodily? Jejich těla už byla tvořena atomy a molekulami, které neměly s Prvozemí, tedy původním světem Ježíše Krista, vůbec nic společného. Budou i *ony* spaseny jeho obětí, nebo ne?

Pro Nelsona to všechno představovalo odpudivý mišmaš špatně pochopené vědy a středověké teologie. Jenže věděl, že mnoho katolíků, dokonce i v samotném Vatikánu, bylo takovými spory a argumenty zmateno. A stejně tak členové ostatních křesťanských denominací.

Eileen pokračovala: „A najednou jsme začali číst o těch hokynářích, kteří prodávají svaté hostie z Prvozemě, o nichž tvrdí, že jsou jediné pravé, protože pocházejí ze stejného světa jako Pán Ježíš.“

„Byli to *jen* hokynáři,“ uklidňoval ji mírně Nelson.

„Ano, ale pak *najednou* papež prohlásil, že Dlouhá Země je přece součástí Království Božího...“

Nelson bral poslední změny v přístupu Vatikánu k Dlouhé Zemi se zdravým cynismem. Všechno záleželo na demografii. Jak narůstalo masové stěhování ze všech koutů Prvozemě, plnily se najednou kolonie na Nižších světech spoustou potenciálních malých katolíků. A tak zničehonic byly všechny světy přece jen svaté. Papež opřel své teologické zdůvodnění o Genesis 1:28 – A pravil Bůh: milujte se a množte se a zaplňte Zemi a podrobte si ji. Skutečnost, že výslovně nepravil *Dlouhou Zemi*, už nepředstavovala problém stejně jako to, že Bůh v bibli nezmínil rok 1492 a objevení Ameriky. Ale požehnání vašich kněží stále muselo pocházet od papeže, protože Vatikán na Prvozemí byl stále základním pramenem moudrosti. Ach, ano, a antikoncepce byla pořád stejným hříchem.

Někteří komentátoři žasli nad způsobem, kterým ta dva tisíce let stará instituce přežila další velkou filozofickou a eko-

nomickou krizi, stejně jako přestála pád říše římské, který ji naopak posílil, a objevy Galileovy, Darwinovy a kosmologů Velkého třesku. Ale dokonce i na některé z katolíků udělalo dojem to, čemu se říkalo nejnestoudnější krádež země od roku 1493, kdy papež Alexandr VI. rozdělil celý Nový svět mezi Španělsko a Portugalsko. Zde byla uplatněna prastará ideologie, která vyhlásila hegemonii nad nekonečnem. A odsud se tedy vzal Walter Nicholas Boyd a jeho zoufalý výkřik „*Tyhle noby ne!*“.

A odsud se vzala i ubohá Eileen Connollyová a její naprostý zmatek.

„Nelíbí se mi to, co papež řekl,“ prohlásila Eileen pevně. „Byla jsem tam, na V kročn ých sv ětech, na výletech, na prázdninách a tak. Žijí tam lidé, kteří budují farmy a staví si domovy z ničeho, a to holýma rukama. A žijí tam všechna ta zvířata, která jsme nikdy předtím neviděli. Ne, já bych řekla, že bychom měli být pokorní, a ne jen prostě prohlásit, že je to všechno naše.“

„To zní dost moudře, Eileen,“ přikývl David.

„Občas cítím pěkný vztek,“ prohlásila Eileen upřímně. „Takový vztek jako ten chlápek Boyd v televizi. Občas si myslím, že tohle místo, Prvozemě, je tak hnusné a zkažené, že je prapůvodcem všeho zla. Že všechny ty nevinné světy Dlouhé Země by byly mnohem lepší, kdyby tohle místo někdo nějak zastavil, zavřel jako nějakou starou láhev.“

David opatrně podotkl: „Vidíš, proto jsem tě požádal o pomoc, Nelsone. V podobných apokalyptických časech jako jsou tyhle, začínají být lidé pověřčiví.“ Ztišil hlas. „Nedaleko odsud, v Much Nadderby, se šeptá něco o případu čarodějnictví.“

„Čarodějnictví!“

„Nebo spíš o posedlosti ďáblem. Malý chlapec, který byl chytřejší než ostatní – přímo strašidelně. Člověk se samozřejmě pokouší věci aspoň trochu uklidnit. Ale teď ty nesmys-

ly z Vatikánu!“ Potřásl hlavou. „Někdy mám pocit, že jsme tak hloupí, že si zasloužíme všechno to utrpení, které nás potkalo.“

A Nelson, který se stal blízkým Lobsangovým spojencem – nebo jak by to vyjádřil sám Lobsang, „dlouhodobou cennou investicí“ –, věděl, že on by s tímhle prohlášením alespoň zčásti souhlasil.

„Byl bych rád, kdybys pro mě něco udělal. Běž s ní, Nelson. Buď s ní, alespoň chvíli. Bůh ví, že *já* jsem na to už příliš starý. Ale ty... Běž s ní. Požehnej jí. Požehnej Zemi, na které se s dětmi usadí. Znovu je pokřti, pokud si to budou přát. Udělej cokoliv, co jim dodá klidu a jistoty, že je Bůh s nimi, ať už jdou kamkoliv. A bez ohledu na to, co káže papež.“

Nelson se usmál. „Samozřejmě.“

David vstal. „Děkuji ti. Skočím pro další konvici čaje.“

Lobsang toužil po svých přátelích.

V poslední době, po výbuchu v Yellowstonu, se vrátili na Prvozemi jako záchranáři, kteří spěchají k ohni. Lobsang vítal jejich společnost, i když, jako Jošua Valienté, na něj měli zdánlivě málo času. Jenže jak roky po výbuchu ubíhaly a situace se stabilizovala, vraceli se méně a méně často, žili své vlastní životy tam někde daleko.

Vezměte si například Sally Linsayovou. Čtyři roky po výbuchu byste ji našli na Vlkochých světech nějakých sto padesát tisíc Kroků od Prvozemě. I když je pravda, že najít Sally Linsayovou bylo vždycky velmi těžké...

Dalo by se říci, že nedat se snadno najít se stalo Sallyiným životním cílem. I když, upřímně řečeno, její život byl plný podobných cílů, zvláště když přišlo na flóru a faunu Dlouhé Země, pro něž byla skutečně silně zapálená.

A proto se také toho pozdního podzimu 2044 objevila

v jinak bezvýznamném městečku jménem Čtyři vody uprostřed Obilního pásu ve Vlkochém Idahu.

A proto opatrně položila svázané tělo lovce s ucpanými ústy k zadním dveřím šerifovy pracovny.

Přitom byl svázaný muž při smyslech a vyděšeně na ni zíral prasečíma očkami. Pomyslela si, že ten chlap ani neví, jaké má štěstí. On sám se nejspíš tak *šťastně* necítil, ale když měl někdo tu smůlu, že se o něm Sally Linsayová doslechla, že zabil trolla – samičku, matku, a *k tomu* ještě těhotnou... Tentokrát mu ani neuřízla ukazovák. Byl alespoň ještě naživu. A svědění, které ho přivádělo k šílenství, vyvolané jedovatými trny jedné neobyčejně užitečné rostliny, kterou Sally objevila daleko v Horních kříženích, pravděpodobně časem přejde, no, rozhodně nejpозději do jednoho, dvou let. Spousta času na přemítání o vlastním hříchu, pomyslela si. Na památku z lásky.

A ta místa, o nichž se vědělo, že je Sally tu a tam – i když ne často, a vůbec už ne pravidelně – navštěvuje, jako Čtyři vody, byla nesmírně užitečná, když jste se chtěli se Sally – která se jinak prakticky *nedala* najít – spojit, protože jste ji opravdu, ale *opravdu* potřebovali.

Proto také šerifka vylezla ze své kanceláře do ranního chladu osobně, podívala se bez valného zájmu na opuchlého lovce a pozvala Sally dovnitř. Sama vešla a začala se přehrabovat v zásuvce stolu.

Sally zůstala stát přede dveřmi. Z kanceláře se linulo silné aroma, něco jako koncentrovaný pach všeobecného pachu kolonie, a ona nijak zvlášť nestála o to, zhluboka se ho nadýchat. Konkrétně tahle kolonie byla zčásti založena proto, že se zabývala exotickými farmaceutickými roztoky.

Po chvíli šerifka podala Sally obálku.

Obálka byla ručně nadepsána. Bylo jasné, že se v zásuvce musela povalovat více než rok. Ručně byl psán i dopis, velmi špatně, ale Sally bez potíží poznala rukopis, i když s rozluště-

ním obsahu už nějaké potíže měla. Četla a rty jí pomalu a neslyšně formovaly slova.

„Chce, abych šla, ale *kam*? Trhlina? Dobrá. Po všech těch letech... Ahoj, tati.“

Lobsangovi přátelé, jako třeba Jošua Valienté. Tábořil pod kopcem na světě více než dva miliony Kroků od Prvozemě. Prchl na nějakou dobu před následky katastrofy na Prvozemi a nejbližších světech, přesunul se do bezpečně vzdáleného světa, aby si udělal jednu ze svých zřídkačivých dovolených. Úplně sám. Chyběla mu sice rodina, ale zatím neměl chuť vrátit se do svého nešťastného domova.

Jošua Valienté oslavil příchod nového roku 2045 jen hrnkem své milované kávy a probudil se s bolestí hlavy. Vykřikl směrem k prázdné obloze: „A co *ted*?“

Kapitola 2

Posledním Krokem se Sally vynořila bezpečně necelý kilometr od ohrady ohraničující oblast stanice vybudované kolem Trhliny. Za ohradou se rozkládalo něco, co vypadalo jako rozlehlý strojírenský závod, budovy, kupole a věže z betonu, cihel, železa a oceli. Některé z nich se halily do oblaku kouře nebo páry z různých kryogenních kapalin.

Willis Linsay, její otec, definoval přesný den, kdy se tam měl objevit. No, bez ohledu na to, jak proběhlo její poslední setkání s otcem, stála tady, jak po ní žádal. Byl lednový den a ona se nacházela v tomhle velmi podivném koutě světa, jiné verzi severozápadní Anglie, více než dva miliony Kroků od Prvozemě. Momentálně tady vládlo nevýrazné britské podnebí, chladné a šedivé.

A přesto jen jediný Krok odsud leželo nekonečno.

Na nebi visel Měsíc, ale ne ten, na který byla zvyklá. Asteroid, který techničtí fanatici nazvali Bellos, dodal *tomuhle* Měsíci řadu nových kráterů, které téměř vymazaly Moře dešťů, a kráter Koperník byl překryt obrovským šrámem, jehož paprsky se táhly téměř přes celou polokouli. Bellos se objevoval na nebi mnoha Vkročných světů, protože jeho dráha byla dána pouhopouhou kosmickou náhodou a vedla tu blízko místnímu světu, onde dále od něj. Několik tuctů Zemí, jako právě tahle, mělo tu smůlu, že se k nim jeho dráha přiblížila natolik, že strádaly četnými nárazy velkých úlomků. A jedna

ze Zemí byla zasažena natolik prudce, že dokonce zmizela úplně.

Podobné věci se musely na Dlouhé Zemi odehrávat neustále. Kdo to řekl, že cokoliv se v nekonečném vesmíru může stát, tak se tam taky stane? Dobrá, to pak ale znamenalo, že na nekonečné *planetě*... Všechno, co se tam může stát, se tam taky někde stane.

A Sally Linsayová tenhle obrovský svět *našla*, našla ho společně s Jošou Valientém a Lobsangem, našla v řetězu Zemí Trhlinu. Jejich twain vpadl do vesmíru, do vzduchoprázdna, do nefiltrovaného slunečního svitu, který řezal jako nůž... Ale pak se jim podařilo Vkročit zpět a přežít.

Vzduch tady byl chladný, ale Sally ho nasávala tak dychtivě, až se cítila opilá kyslíkem. Jeden pád do Trhliny přežila. Vážně se to teď chystala *zopakovat*?

No, asi bude muset. Především jí o to požádal otec. A pak tam teď pracovali lidé. V Trhlině, ve vesmíru. A tohle byla jejich základna, jediný Krok od samotné Trhliny.

Mořský vánek voněl stejně, jak si ho pamatovala od své poslední návštěvy s Monikou Janssonovou před pěti lety – v jiné době, ve věku před Yellowstonem. Hluboké nebe ani křik ptáků se nezměnily. Jinak ale to místo stěží poznávala. Dokonce i ohrada před ní se změnila z ubohého plotu ve skutečnou Berlínskou zeď, samý beton a strážní věže. Nebylo pochyb, že vnitřek celého zařízení bude plný důmyslných protiV kročovačích systémů.

Smysl existence tohoto zařízení byl jasný. To už poznala podle tvarů jediné rakety, klasických a nezaměnitelných. Tohle byl prostě a jednoduše kosmodrom. Co se týkalo podrobností, nejednalo se ovšem o místo jako mys Canaveral. Nenašli byste tady žádný vysoký jeřáb a ta jediná raketa, kterou objevila, byla krátká a zavalitá, nic takového jako cvalík v raketoplánech nebo v Saturnu 5. Rozhodně nebyla určena k obtíž-

nému úkolu vystoupat z hlubin zemské přitažlivosti do vzduchoprázdna. Vtip byl v tom, že nic takového dělat nemusela – nebude vystřelena vzhůru, ale Vkročena stranou, do prázdnoty vesmíru, který se otevíral hned za prahem.

Všeobecně vzato – to místo, které si pamatovala jako téměř amatérskou dílničku, v níž si někdo jako koníčka vzadu na dvorku staví rakety, teď vypadalo jako rozlehlý technický komplex. Věděla, že v posledních letech se stal z Trhliny velký kšeft, jak si vlády, vysoké školy a technické společnosti na Prvozemi postupně uvědomovaly její potenciál. Reklamní tabule teď vykřikovaly jména každé technické společnosti, na kterou si Sally vzpomněla, od Lockheedu přes IBM k Obchodní společnosti Dlouhé Země, Černou korporaci nevyjímaje. Tohle místo se stalo pravděpodobně nejpřeplněnějším Vkročným místem s výjimkou Valhally, největšího města Horních křížení.

Proto se také k tomuto místu nepřiblížila už celé roky. Udělat jeden Krok kupředu u ní vyvolávalo pocit fobie. Uvědomovala si, že Jošua Valienté by si v podobné situaci vedl lépe než ona. Starý dobrý Jošua, zdálo se, že v poněkud složitějších a stísněnějších situacích je jako doma, zatímco z ní se stávala ještě zarytější samotářka a misantropka.

Jenže sem ji povolal otec, a *toho* nemohlo změnit – k lepšímu, ani k horšímu – vůbec nic. Willis Linsay, drahý starý táta – tvůrce Vkročce, hračky, již nejspíš kdosi ukradl ze skříňky Pandoře přímo pod nosem a hodil ji do nicnetušícího světa. To byl celý táta, fušer a kutil. Pokud byste ho nemohli najít, vydejte se směrem k výbuchům a k jekotu sirén záchranek...

Jak tam tak stála, neochotně, váhavě, nejistě a plná rozporů, najednou se objevil. Přicházel od oploceného území, mířil přímo k ní. Jak věděl, že je tady? No jistě, on to prostě věděl.

Byl vyšší než ona – ona se vždy podobala spíše své matce, jak v obličejí, tak stavbou těla – a byl ještě hubenější než ob-

vykle, jako člověk, který se skládal jen ze šlach a kostí. Sally se domnívala, že když její matka zemřela, žil otec celé roky jen z brandy, brambor a cukru.

Přiblížil se a zpomalil. Tak tam stáli, a opatrně pozorovali jeden druhého.

„Takže jsi přišla.“

„Co bys rád, tati?“

Po tváři mu přeběhl slabý úsměv, mírně nepříčetná grimasa, kterou si tak dobře pamatovala. „Tatáž stará Sally. Takže k věci, ano?“

„Má nějaký smysl se tě ptát, co jsi, k čertu, dělal od chvíle, kdy jsi o dni Nazemvkročení obrátil svět vzhůru nohama?“

„Pokračoval v projektech,“ zamumlal. „Vždyť mě znáš. Buď bys tomu nerozuměla, nebo bys to nechtěla vědět. Stačí říct, že vše bylo v zájmu veřejného blaha.“

„Dle tvého názoru.“

„Dle mého názoru.“

„A máš snad nějaký nový projekt, kvůli kterému jsi mě sem povolal?“

„Sem?“ rozhlédl se po trhlinové stanici. „*Tady* je jenom zastávka na cestě k našemu cíli.“

„A tím je?“

„Dlouhý Mars,“ zazněla jednoduchá odpověď.

Sally si uměla představovat velké věci. Vyrostla jako Vkročník, celé dětství procházela nesčítanými cizími světy. Ale i tak po dvou otcových slovech cítila, jak se s ní vesmír zatočil.

Ve vstupní bráně se setkali s mužem, kterého jí otec představil jako Ala Raupa. Hlavu měl vyholenou a na bradě hustý černý vous, pročež se Sally zdálo, že mu někdo otočil hlavu vzhůru nohama v ose nevýznamného nosu a pak ji zase vrátil zpátky na krk. Byl oblečen v plátěných kraťasech, obnošených sandálech bez ponožek a do černého trika, ze kterého mu

vylézalo břicho, němž se skvěl sepraný nápis NACHYSTEJTE UZENÁČE.*

Mohlo mu být libovolně mezi třiceti a čtyřiceti.

Vytasil dlaň: „Říkejte mi Pan Ttt.“ *Té-té-té.***

Dlaň ignorovala. „Nazdar, Ale Raupe.“

Willis povytáhl obočí. „Sally, nezlob.“

„Pojďte, provedu vás svým královstvím...“

Raup je protáhl bezpečnostními překážkami a společně vešli do zařízení. Sally slyšela hluk těžkých strojů, cítila vůni cihlového prachu a mokrého betonu a prohlížela si obrovské jeřáby schýlené nad dírami v zemi. Kolem pobíhali dělníci ve žlutých přilbách. Místy si všimla varování před radioaktivitou, což byla oproti minulé návštěvě také novinka. Že by tu vyvíjeli rakety na jaderný pohon?

Zaznamenala i skupinku evidentně spokojených trollů pracujících u míchačky. Sally se o techniku ani o lidi nezajímala, všechen zájem věnovala zvířatům.

„Takže,“ pronesl Raup, „vítejte na mysu Nerdaveral, Marsonauti!“

„Jste přesně ten typ, které si tu pamatuji od posledně,“ ušklíbala se Sally.

„Aha, ano. Když jste unesla ty trolly.“

„Když jsem je osvobodila. Jsem ráda, že váš druh nevyhybnul, když se tohle místo civilizovalo.“

Raup mávnul tlustými prsty. „Aha, víte, my jsme tu byli první. První jsme popsali základní parametry zacházení s Trhlinou, zahájili jsme stavbu Cihlového Měsíce a vyslali první zkusmé střely, to vše ještě předtím, než si nás někdo stihl všimnout.“ Přízvuk ho zařazoval někam do středu Spojených

* Kdo nechápe, nechť si zopakuje všechny epizody Červeného trpaslíka (pozn. překl.).

** A tohle je... nepopsatelné (pozn. překl.).

států, ale způsob výslovnosti – téměř divadelní přednes s výraznými samohláskami a pečlivě pronášenými souhláskami – nasvědčoval tomu, že si svou řeč předem připravil a nacvičil pro případné publikum. „Nejsme nepodstatní. Podali jsme pár patentů. A ti chlápci z korporací neměli důvod nás odsud vyhazovat. Jednodušší bylo si nás koupit – byli jsme docela levní, alespoň pro ně, a měli jsme znalosti a zkušenosti, které potřebovali.“ Ušklíbl se. „My, zakladatelé, jsme všichni dolarovými milionáři. Co tomu říkáte?“

Sally už to nemohlo být více lhosejné a jeho chvástání nevnímala.

Mezi olbřímími průmyslovými budovami zahlédla několik obytných bloků, barů, hotel i divadelní či promítací sál. *Velmi* mnoho kasin a heren a pár nenápadnějších budov, o kterých se domýšlela, že budou skrývat strip bary nebo nevěstince. A všimla si také jedné kaple, postavené pravděpodobně z místního dubového dřeva, s malým hřbitůvkem za nízkou kamennou zídou – upomínky, že i zde cesty vesmírem představovaly nebezpečné zaměstnání.

„Koukám, že máte spoustu možností, jak utratit všechny ty dolary.“

„No, to je fakt. Je to tu trochu jako v zlatokopeckém městečku na Divokém západě,“ přiznal Raup. „Nebo u ropného vrtu. Nebo jako v raném Hollywoodu, jestli chcete ještě lepší přirovnání. Všude si musíte dávat pozor, kam šlapete.“

„Tím chce říct, že tu bují organizovaný zločin,“ podotkl Willis. „Takováhle místa ho přitahují. Už jsme tu měli pár vražd kvůli dluhům z hazardu a tak. Jedním možným trestem je vhození do Trhliny jen tak, bez skafandru a bez Vkročce. Říkají tomu *hvězdný spánek*. I proto je tu teď takové množství bezpečnostních opatření – hlídají zločince i případné sabotéry.“

Raup dodal: „Přesto je to pořád skvělé místo.“

Sally jeho poznámku ignorovala.

V samém středu komplexu prošli několika ulicemi s centrálním tržištěm a kancelářskými budovami, všechno se zdálo být nové, zářivé a neposkvvrněné. Raup je vedl k pozoruhodné nízké budově, na níž se blyštěla bronzová plaketa s nápisem: Auditorium R. Heinleina. Před vchodem se tísnil dav a Raup musel podniknout několik kroků, aby je všechny protlačil dovnitř. Omluvně jim vysvětloval: „Tohle bylo postaveno pro obří tiskové konference a podobná masová setkání. Představitelé společností na tom trvali. Většinou je to prázdné. Ale máte štěstí, slečno Linsayová, rozneslo se, že přívalové deště na Marsu zeslábly natolik, že je možné vyslat Posly, aby se pokusili o přistání ještě dnes. Takže vám můžeme ukázat, co tu doopravdy děláme.“

Sally pohlédla na svého otce. „Přívalové deště? Na Marsu?“
„To není *naš* Mars,“ odpověděl, „uvidíš.“

Raup je odvedl do hlavního přednáškového sálu, s řadami lavic, předním pódiem a zdmi pokrytými rozměrnými obrazovkami. Všude bylo plno diskutujících techniků a jiných vědeckých týpků. Plochy na zdech byly prozatím prázdné, ale na menších obrazovkách a tabletech v celé místnosti se ukazovaly zrnité obrázky proháněné nejrůznějšími vylepšovacími procesy. Sally zahlédla útržky pohledů do krajiny s šedomodrou oblohou a rezavou půdou.

„Wow,“ vykřikl Raup, jakmile zahlédl záběry na obrazovkách, a zdálo se, že emoce v hlase byly opravdu nepředstírané. „Vypadá to, že to dokázali, opravdu s Poslem přistáli. To je poprvé, co se to na téhle kopii Marsu povedlo.“

„S Poslem?“

„To jsou nepilotované vesmírné sondy,“ Raup doporučil její pozornosti tištěné plakáty na stěnách: ukořistěné fotografie částí planet, viděných z vesmíru. „Prvních pár Poslů k Marsu jen provedlo oblet a přivezlo tyhle fotky. Dnes proběhlo první přistání, nezbytný předstupěň pilotovaných cest, které

budou následovat. Nejčerstvější obrázky přímo z Marsu Trhlinového vesmíru.“

Willis si odfrkl: „Hmm, ale ty barvy se jim nějak vymkly z rukou. Obloha nikde nemá takovouhle barvu.“

Sally zůstala zírat. Pokud se opravdu dnes povedlo první přistání sondy, jak by to mohl *vědět*? Ale už dávno se naučila, že se ani nemá pokoušet se ho ptát.

Raup pokračoval: „Víte, ona i sonda je sama testem. Zrovna teď zkoušíme novou pohonnou jednotku. Díky Trhlině toho můžeme dokázat opravdu *spoustu*. Právě se snažíme zkonstruovat jaderný raketový stupeň založený na fúzi s inerčním udržením, pokud tušíte, o co se jedná – a tyhle hračky nás dostanou k Marsu v řádu *týdnů*, namísto sedmi, osmi či devíti měsíců v závislosti na postavení...“

Sally o jaderných raketách nic nevěděla a ani vědět nechtěla, ale plakáty ji upoutaly. Na jednom rozeznala kotouč – pravděpodobně celou planetu Mars, jak je vidět z vesmíru –, ale nebyl to ten Mars, který si pamatovala z obrázků NASA před mnoha desítkami let na Prvozemi. Tenhle Mars byl vybledle růžový s našasenými pruhy oblaků a s plochami ocelové šedi, která se ve slunečním svitu třpytila – jezera, oceány a řeky. Tekoucí voda na Marsu, viditelná z vesmíru. A dokonce i zeleň, zeleň života.

„Říkal jsem ti to,“ podotkl Willis. „Tenhle Mars je jiný.“

„Rozumíte tomu, že se díváte na Mars Trhlinového vesmíru, jeden Krok odsud,“ vrátil se Raup ke svému nacvičenému přednáškovému tónu, „obraz je vyslán k Cihlovému Měsíci, naší vesmírné stanici v Trhlině. Máme geniální systém přenosu dat V kročňě do tohoto zařízení... *Náš* Mars je ledovou pouští, *tamtén* Mars, Mars Trhliny, se trochu podobá Arizoně, ale ve vyšší nadmořské výšce. Poslové potvrzují vyšší atmosférický tlak. Na tamtom Marsu byste se mohla volně procházet po povrchu jen s obličejovou maskou a krémem proti slunci.

S tímhle startem jsme měli smůlu, protože další dvojice Poslů dorazila přímo uprostřed nejhorší bouřkové sezony, s jakou jsme se setkali za celou dobu pozorování Trhlinového Marsu, hm, asi za deset let nebo tak nějak. Nejde o prašné či písčité bouře – tady opravdu prší, sněží, padají kroupy a létají blesky. Pozorovatelé nechtěli riskovat přistání v takovém chaosu, a tak nám po celé týdny chodily z orbitálních kamer jen záběry blesků. Ale teď už se bouře zklidnily a zodpovědní činitelé dali souhlas s pokusem o přistání. Čekáme už jen na to, až se obraz ještě trochu stabilizuje...“

Stejně nadšení technici i vědci se shlukovali kolem televizních obrazovek a tabletů. Živé záběry se projasňovaly, jako kdyby ustupovala sněhová bouře. Sally postřehla část nějakého letounu sedícího v hromadě mokrého červeného písku – jako na pláži za odlivu. Kamera musela být přidělena na vršku letounu, teď jasně rozeznávala hvězdy a pruhy na jeho trupu.

A pak se kamera otočila od letounu a zamířila pohled do mělkého údolí, kde protékala řeka, břehy porostlé chomáči šedozelené, odolně vypadající vegetace. Živoucí Mars.

Všichni ti vědeckí týpci se rozjásali a křičeli blahem.

Uchýlili se do malé kavárničky.

Sally se obrátila k otci. „Fajn, tati, už dost vesmírných bodů a záhadných poznámek. V libovolném pořadí –“ chvílku počítala na prstech – „mi řekni, proč se chceš vydat na Mars. A jak se tam chceš dostat. A proč bych, pro všechno na světě, tě měla doprovázet.“

Moudře si ji prohlížel. Právě mu bylo sedmdesát let a vrásčitá kůže v obličejí mu dodávala vzhled tvrdého chlapa. „Vysvětlování mi asi chvíli zabere. Tak ve zkratce. Chci se dostat na tenhle Mars, Mars Trhlinového světa, protože to není jen tak nějaký Mars. Není to ani Mars s výrazně odlišným podnebím. Je to Dlouhý Mars.“

Přikývla. „To už jsi říkal. Dlouhý Mars. Znamená to, že po něm můžeš *Kráččet*?“

Pokývl hlavou.

„Ale jak to *víš*? ... Ne, neříkej mi to.“

„Je tam něco, co hledám a o čem doufám, že to tam najdu. Uvidíš. Ale teď – pokud jde opravdu o Dlouhý svět, pak je nejdůležitější, že by tam mělo být skryté uvědomění. Inteligentní život.“ Podíval se na ni. „Tomu rozumíš, ne? Teorii Dlouhé Země, propojenému vědomí a topologii –“

Upustila sklenici. „Počkej, počkej. Zpět. Právě jsi na mě shodil další konceptuální bombu. *Intelligentní život*? Objevil jsi inteligentní život na Marsu?“

Vypadal netrpělivě. „Ne na Marsu. Na *nějakém* Marsu. A *neobjevil* jsem ho. Vydedukoval jsem jeho nezbytnou existenci. Nikdy jsi nebyla převratný myslitel, Sally.“

Instinktivně se chtěla bránit, zasažena jeho poznámkou, jako to dělala už od dob, kdy dospěla k budování vlastní identity. Provokativně prohlásila: „Mellanier by s tebou nesouhlasil. S tou inteligencí a Dlouhou Zemí, že Dlouhé světy jsou nějakým způsobem založeny na vědomí.“

Ledabyle mávl rukou. „Cha, *tamten* šarlatán. A k tomu dotazu, proč bys měla jet se mnou na výpravu – no, proč bys k čertu neměla chtít?“ Rozhlédl se po všech podivných návštěvnicích baru, kteří hlasitě oslavovali svůj triumf. „Podívej se na ty zpátečnické podivíny. Já tě znám, Sally. Nejvíc se ti líbilo, když jsme měli celou Dlouhou Zemi jen *pro sebe*, ještě před dnem Nazemvkročení, že? Dlouhý Wyoming celý náš. Než jsem přišel s Vkročcem, sám jsem *Kráččet* nemohl, potřeboval jsem se tě držet, ale –“

„Četl jsi mi. Příběhy z jiných světů, Tolkiena, Larryho Nivena, Edith Nesbitovou, a já si hrála na to, že do některého z nich vstupujeme...“ Odmlčela se. Nostalgií považovala za slabost.

„A teď je to všude zaneřáděné nejrůznějšími týpký, jako tihle tady. Bez urážky, Ale.“

„Bez urážky.“

„Sally, já vím, že trávíš spoustu času o samotě. Nelíbilo by se ti utéct do nového světa, syrového světa, kromě nás úplně prázdného – tedy kromě nás a pár Marřanů? Nechme lidstvo za zády, alespoň na chvíli...“

A kromě Lobsanga, pomyslela si.

Raup se k nim naklonil, celý zpocení, a vtíravě podotkl: „A k tomu, jak se tam dostat – možná můžete předpokládat, že vesmírný program, který tu máme, se rozvíjí pekelně rychle, oproti tomu šnekovi na Prvozemi. Určitě můžeme postavit všechno, co oni, a použít –“

„K věci, počítačový mágu.“

„Věc se má tak, že *jsme připraveni odstartovat*. První pilotovaná loď k Marsu. Čeká na Cihlovém Měsíci, jen jeden Krok odsud, v Trhlině. Chtěli jsme počkat na potvrzení planetárních atmosférických podmínek a dalších dat od automatických sond. No a teď, když ta data přišla –“

„My? Kdo přesně se má zúčastnit téhle mise?“

Raup vysunul bradu a zatáhl tučné břicho. „Naše posádka bude tříčlenná, přesně jako mise Apollo. Vy, váš otec a já.“

„Vy.“

Willis zasáhl. „Vím, co si myslíš. Ale ty ani já nejsme žádní astronauti, Sally –“

„To ani tenhleten pumlič. Tati, není šance, že bych strávila několik měsíců v plechovce s tímhle týpkem.“

Willis nevzrušeně odpověděl: „Máš snad nějaký lepší návrh?“

„Potlouká se ještě tady někde chlápek jménem Frank Wood?“

Kapitola 3

Letěl by Frank Wood na Mars?
V roce 2045 bylo Franku Paulu Woodovi, leteckému veteránovi, šedesát jedna let. A let do vesmíru zaujímal hlavní místo v jeho snech už od dětství.

Jako malý v sobě podivně snoubil sportovního nadšence, kutila a snílka. Rodiče ho ve všem podporovali a velmi ho ovlivnil jeden ze strýců, který psal o vesmírném programu a půjčil mu celou knihovnu starých sci-fi knížek od Asimova přes Clementa a Clarka až k Herbertovi. Ale v době, kdy jeho sny začínaly dostávat konkrétní obrysy, už byla havárie *Challengeru* minulostí, neštěstí se stalo těsně předtím, než oslavil druhé narozeniny.

Ale přesto vytrval. Stal se čekatелеm NASA na pozici astronauta poté, co opustil aktivní službu u letectva. Až tak blízko se dostal. Ale pak přišel den Nazemvkročení, kdy se otevřely myriády nových světů v pohodlné vzdálenosti pár Kroků i pro nezkušené průzkumníky. Vesmírné lodě se náhle proměnily v muzejní exponáty. A stejně tak Frank Wood, jedenatřicet let stár. Stal se nestálým nostalgikem bez blízké rodiny, protože všechny vztahy obětoval na oltář svého kariérního snu. Zjistil, že *on sám* je nyní strýčkem s vazbami na vesmírný program a plnou policí sci-fi knih.

Cítil břemeno nevyužitých příležitostí. Strávil několik let potloukáním se kolem toho, co zbylo z mysu Canaveral, bral

zavděk jakoukoli práci. Ale Canaveral už také nebyl ničím víc – mimo vysílání malých nepilotovaných satelitů – než upadajícím muzeem dávných snů.

A pak přišel objev Trhliny, místa, kde díky souběhu vesmírných událostí zela díra v řetězu světů, který představovala Dlouhá Země. Nová možnost přístupu do vesmíru. Pár let po objevu se sem Frank ve svých padesáti letech vydal, aby zde našel hrstku dětí a jiných mladistvů uvažujících týpků, kteří zběsile budovali úplně nový druh vesmírného programu, založeného na novém principu. Frank se s nadšením vrhl do práce na projektu a rád si myslel, že přispěl do mlýna alespoň troškou moudrosti a zkušeností. Připadal si – v těch raných dobách – jako na nějakém nepřetržitém scifistickém srazu a v *současnosti*, jako by se ocitl v časech Zlaté horečky.

Po výbuchu Yellowstoneu na Prvozemi Frank stejně jako mnoho dalších – včetně nově získané přítelkyně jménem Monica Janssonová, kterou potkal, když k nim vtrhla Sally Linsayová osvobodit zneužívané trolly a ona byla u toho – odložil veškerou svou práci a vydal se domů pomáhat. Nyní už byla Monica docela dlouho mrtvá a Prvozemě vypadala, že tak nějak nabývá nové rovnováhy – alespoň lidé přestali umírat v takových počtech jako předtím –, a tak se Frank cítil oprávněný vrátit se ke svým odloženým snům. Vrátil se k Trhlině.

A znovu do jeho života vtrhla Sally Linsayová, teď i se svým otcem, a předkládala mu nabídku.

Letěl by Frank Wood na Mars? To si pište, že jo.

Je čas pustit se do práce.

Kapitola 4

Na předměstí Madisonu na Západě 5, v nevábně vypadající dílně patřící společnosti zcela vlastněné Černou korporací, spravoval Lobsang – spíše jeho pohyblivá jednotka, jedna z Lobsangových inkarnací – harleye sestry Agnes. Prováděl tuto činnost velmi přesvědčivě, vyhrnul si rukávy, a zatímco sestře Agnes nesouvisle vyprávěl o stavu jiných světů, ruce, čelo a staré montérky měl z té fušeřiny celé od oleje.

Sestra Agnes, nabalená proti mrazivému chladu wisconsinské zimy, spokojeně pouštěla jeho slova jedním uchem tam a druhým zase ven, jen tak seděla a rozhlížela se – a také přemýšlela. Psal se leden 2045, více než čtyři roky po erupci yellowstonského vulkánu, a lidské světy se začínaly stabilizovat, pokud ne přímo uzdravovat. Agnes, stejně jako mnozí další, tak konečně měla čas na odpočinek. V takových chvílích jako takhle si mohla zvykat sama na sebe. *Být* znovu sama sebou, sedm let po vlastní pozoruhodné reinkarnaci. Dnes už si téměř nevzpomínala na své rodné křestní jméno. Vystupovala jako „sestra Agnes“ po celou dobu, co si pamatovala, a nyní si byla *jistá*, že jí stále *je*.

Ne že by ji občas nepřepadávaly teologické pochybnosti. Těžko by si mohla stěžovat na svou novou inkarnaci stvořenou Lobsangem, přesněji opět jedním z jeho zázračných robotických těl, do které nahrál všechny její vzpomínky. Samozřejmě že podstoupení jakéhokoli druhu reinkarnace ji jako správnou

katolickou dívku mírně zneklidňovalo, protože pro praktiky tohoto druhu nebylo v pravověrné teologii místo. Rozhodla se však držet staré mravní zásady, že nejlepší cestou je konat dobro, které máme před sebou, a pochybnosti odložila stranou. Možná má Bůh pro ni nějaký nový úkol, v této nové podobě umožněné vědeckým pokrokem. Proč by ve Svém plánu nevyužil nejmodernějších technologií? Konec konců, být naživu a viditelně zdravá bylo mnohem lepší než být mrtvá.

A co zatím s Lobsangem? V tomto dočasném světě působil jako zhmotněná podoba libovolného boha, boha technologie. Sám se reprodukoval do stále dokonalejších a dokonalejších jedinců, jediná bytost, jejíž vědomí mohlo dosáhnout naprosto kamkoli v rámci elektronického světa, která se dokonce mohla sama rozdělit, a být tak na více místech zároveň. Bytost, která si dokázala vše *uvědomovat* tak, jak to žádný člověk nikdy nedokáže. Agnes měla ráda slovo „obsáhnout“. Dobré slovo pro dokonalé porozumění. A připadalo jí, že se Lobsang snaží obsáhnout celý svět, celý vesmír a porozumět roli lidského pokolení v něm.

Navzdory všemu působil Lobsang příčetně, přímo sveřepě – dštěla z něj doslova spalující příčetnost! A co se týče charakteru, i na něm Lobsang dokázal zapracovat – obzvlášť když si uvědomíme, kolik zla by byl schopen napáchat, kdyby se pro ně rozhodl. Pokud jde o *ni*, ať si teologové říkají, co chtějí, ona v Lobsangovi viděla duši, nebo alespoň její dokonalou napodobeninu. Pokud byl bohem, pak rozhodně vlídným.

Ale i ona musela připustit, že Lobsang měl něco společného s Jehovou – mužnost a hrdost. Lobsang miloval publikum. Byl bezpochyby chytrý, velmi chytrý, ale chtěl, aby jeho chytrost byla *vidět*. Proto vyhledával své pomocníky, lidi jako Jošua Valenté a sestra Agnes. Potřeboval, aby se záře jeho světla odrážela v jejich užaslých obličejích.

A nová povýbuchová éra přinesla obtíže i Lobsangovi. Ne

fyzické, jakými trpělo hladové a vykořeněné lidstvo, ale mnohem ošemetnějšího druhu. Možná duchovní.

Příčinami si Agnes nebyla tak jistá. Možná si vyčítal, že nebyl schopen nic udělat, aby zabránil yellowstonské katastrofě. I Lobsang mohl pozorovat vulkán pouze očima geologů, kteří však byli rozptylováni děním v Yellowstonu na Vzkročných kopiích napříč Dlouhou Zemí – nic z toho však neskončilo takovou tragédií v porovnání s erupcí na Prvozemí. Ani toto vědomí však nemohlo umenšit pocit viny někooho, kdo se považoval za svého druhu pastýře lidstva, případně prostředníka, který „dotváří ty kousky, které Bůh vynechal“, jak jí jednou prozradil.

Nebo možná sama katastrofa, která ovlivnila celou Prvozemí, a hlavně Prvoameriku, vytvořila mezeru v gelových úložiscích a optických a satelitních propojeních, která samotného Lobsanga podpírala.

Nebo ještě možná Lobsang svým vlastním způsobem stárnul. Nikdo z nás konec konců neví, co se stane se stárnoucí umělou inteligencí, v níž se vrstvy starších technologií obalují stále novějším a novějším softwarem a hardwarem. „Rostu jako korálový útes,“ nechal se slyšet sám Lobsang. Každopádně jeho vnitřní logika byla stále více provázaná a složitá. Jednalo se o nikým neprovedený experiment.

Není se tedy čemu divit, že se Lobsang občas projevoval roztěkaně jako starý, zmatený a zklamaný muž. Agnes byla na staré, zmatené a zklamané muže zvyklá. Církevní hierarchie jich byla *plná*.

A možná právě proto byla teď tady. Lobsang ji vytáhl hrobníkovi z lopaty, aby se mu stala protějškem, protiváhou k jeho ambicím. Jistě, kdysi by se *rozhodně* nazvala jeho protivníkem, i když samozřejmě v tom dobrém slova smyslu. Ale teď, co se z ní vlastně stalo? Přítelkyně? Samozřejmě ano, ale také zpovědník a morální kompas – což bylo zvlášť obtížné, protože

její *vlastní* vnitřní morální kompas měl tendenci se otáčet jako korouhvička při tornádu.

Jak se vůbec buduje jakýkoli vztah s takovou bytostí? Hmm, to nevěděla, ale myslela si, že na to postupem času přichází. Opřela se o své sebevědomí. Byla nezlomná. Ona to zvládne. Tak jako vždycky.

„Vezměte si tohle,“ říkal právě Lobsang, „lidstvo dorazilo na Měsíc a musíte přiznat, že *to* bylo obdivuhodné. Jaký jiný druh se dokázal odpoutat od vlastní planety? Ale co pak udělal *Homo sapiens*? Vrátil se domů! Přivezl si několik krabic šutrů a samolibý pocit, že se stal vládcem vesmíru...“

„Jistě, drahý,“ odpověděla Agnes automaticky.

„Mohla byste polemizovat, že takový druh si *zaslouží* být nahrazen lepším chovem.“

„Když to říkáš.“

„Už to skoro mám. Přinesl jsem v termoskách čaj. Earl Grey nebo Lady Grey? ... Čemu se smějete?“

Agnes se snažila vypadat vážněji. „*Tobě*. A té návaznosti – od lidstva, které si zaslouží být vyhlazeno, přímo k laskavému dotazu, jestli chci něco tak příjemného a normálního jako hrnek čaje! Podívej – rozumím všemu, co jsi říkal. Lidstvo je dost plytké. Někteří jedinci potřebovali ten let na Měsíc, aby vůbec pochopili, jaká je *Země* – kulatá, konečná, vzácná a ohrožená. Neumíme se sjednotit za pár karamelek. Nakonec jsme se ale prokázali nějakým *zdravým rozumem*, ne? Podívej, jak se vyrovnáváme s tím yellowstonským neštěstím – mně to tak alespoň přijde.“

„Hmm, možná, i když jsem si všiml, že *nám možná někdo pomohl*...“

„Nemluv v hádankách, Lobsangu, je to nemožný zvyk,“ odbyla ho. „A nemysli si, že se nemůžeme změnit – změnit a vyrůst. Věř mi, viděla jsem už tolik prima dospělých, kteří bývali nesnesitelnými dětmi; každý má ten potenciál. A k tomu

nesmyslu, o kterém jsi žvanil, jak jsme zatraceni a měli bychom být nahrazeni – upřímně si nemyslím, že by se někde kolem skrýval nějaký nový druh. Co se stane, až se ukáže? Máme očekávat zvuk okovaných bot?“

„Drahá Agnes, vím, že naoko přeháníte, to nám však vůbec nepomůže. Žádné okované boty nehrozí. Spíš něco – nápomocnějšího. Já vím, napovídám v hádankách. Představte si něco nejasnějšího – pomalého, opatrného a skrytého, i když ne nutně v temnotách, a ano, mnohem jednoduššího, než by *Homo sapiens* vůbec kdy dokázal být...“

Ale jeho hlas utichl a výraz se proměnil, jako kdyby odpovídal na nějaký vzdálený hovor.

Na to jste si museli zvyknout. Vyprávěl jí všechno o paralelních procesech, o čemž neslyšela od své reinkarnace. Znamenalo to, že se věnoval více věcem naráz, nebo rozkládal větší práci na mnoho menších úkolů, které se pak zpracovávaly současně. Moc ji to neohromilo. To vlastně dělala *sama* celý život, vzpomněla si třeba na vaření večeře, při které zároveň utírala nosy, učila rozjívené děti, jak spolu mají mluvit, do toho sestavovala dopis pro biskupa a *sem tam* přihodila nějakou tu modlitbu. Kdo z nás by tak nefungoval každý všední den?

Alespoň dokázala pochopit Lobsangovu nepřítomnost. Vždyť přece, jak několikrát opakoval, třímal kormidlo příběhu světa.

Konečně se Lobsang vzpamatoval. Nezmínil se, co ho odvedlo, a Agnes nevyzvíдалa.

Postavil se, protáhl si záda a otřel ruce. „Hotovo – alespoň provizorně. Víte, *mohl* bych z tohotohlehle vehiklu udělat to nejbezpečnější vozidlo na světě. Nikdy žádný smyk, žádné možné zranění... Co byste tomu řekla?“

Než odpověděla, důkladně se zamyslela. „Jsem si jistá, že bys to dokázal, Lobsangu. A ohromená, opravdu. A dojatá. Ale víš, motorky jako můj harley *nechtějí* být dokonale bezpečné. Takovéhle stroje mají něco jako duši, nemyslíš? A ta

duše musí mít možnost se projevit, ne být pošlapána. Ať se kov rozpálí a motor zařve...“

Stál a krčil rameny. „Dobrá, je to váš stroj, i s tím řvoucím motorem. Prosím, jezděte bezpečně – což je, Agnes, ve vašem případě přání, ne očekávání.“

Takže opatrně vyvedla harleye z dílny a projela jím nepříliš hustým provozem tohoto Vlkročného světa, dokud nevyjela do otevřené krajiny, kde mohla nechat stroj vyřádit. Vál silný vítr, ale jakmile jste se dostali z plíživého dosahu civilizace tohoto mladého města – moderních ďábelských mlýnů, pokrytých reklamními poutači –, vjeli jste do *lepšího* světa s čistším ovzduším a méně melancholickými myšlenkami. Do řvu harleye si zpívala jednu píseň Joni Mitchellové za druhou, projížděla silnicemi jako černými stužkami v závějích po celou cestu kolem zamrzlých jezer u Madisonu na Západě 5.

Když se vrátila, Lobsang jí řekl, že Jošua Valienté přijel domů. „Musím ho vidět,“ dodal.

Agnes si povzdechla. „Ale Jošua nemusí chtít vidět tebe...“

Kapitola 5

V den startu expedice *Armstronga a Cernana* vypadal Kapitól v Madisonu na Západě 5 jako nějaká filmová kulisa, pomyslela si Maggie Kauffmanová, ne bez určité hrdosti.

Dostavila se společně s posádkami obou lodí na přehlídku ke kapitolským schodům, nad sebou jasně modré lednové nebe Nižší Země. Vzduch byl chladný, ale díkybohu bez prvozemského smogu a vulkanického popela. Před dřevěnou fasádou budovy bylo vztyčeno prezidentské pódium ve stylu poloviny jedenadvacátého století – se vznášejícími se kamerami a třepotavými vlajkami, holografickými hvězdami a pruhy Spojených států a jejich Vzkročného léna.

Na prezidenta a jeho nejnovější veřejné vystoupení v novém hlavním městě již na pódiu čekalo několik hostů. Stál zde admirál Hiram Davidson, velitel Vojenského velitelství Dlouhé Země a Maggiin přímý nadřízený. Vedle podupával Douglas Black, nevysoký, vyzáblý, s hlavou jako koleno, na nose obrovské sluneční brýle. Black byl „blízkým prezidentovým přítelem“ stejně jako „důvěryhodným poradcem“, alespoň dle bulváru. Přeloženo: serpenízek. Podobné události ho patrně přitahovaly. Ale takový byl svět odedávna, už před Yellowstonem i dnem Nazemvkročení.

Nahoře na pódiu byla vidět i Roberta Goldingová, velmi mladá, velmi hubená, očividně velmi chytrá a nyní i velmi slavná dívka, která se před několika lety ze stážístky raketovým

tempem vyšvihla až do prezidentské dlouhozemské kuchyně. Svého času se vypravila s čínskou expedicí na Dlouhý Dálný Východ coby výměnná studentka jakéhosi stipendijního programu. Ve svých pouhých patnácti letech tak vystoupila na první příčku pomyslného kariérního žebříku. V současnosti spolupracovala hlavně s Nathanem Bossem, Maggiiným výkonným důstojníkem, se kterým probírala detaily expedice, která měla odstartovat právě dnes. Maggie nepochybovala, že Robertino místo na pódiu je tvrdě vydřené.

Kolem téhle skupinky se hemžil obvyklý dav členů prezidentské ochranky, včetně dronu bzučícího nad jejich hlavami a těžce ozbrojených, soustředěných mariňáků pod pódiem. Tu a tam některý z nich Vzkročil do sousedního světa, aby zkontroloval, zda se neblíží nebezpečí i z těchto neviditelných směrů. Vnější perimetr zajišťovaly policie a vojenská i civilní bezpečnostní služba, které udržovaly davy v bezpečném odstupu. Ale tyto davy byly nicotné ve srovnání se shromážděními k obdobným příležitostem v prvozemském Washingtonu, D.C., pomyslela si Maggie. Lidé zde byli oblečeni převážně v oděvech typických pro mladá koloniální městečka, v pláštích a praktických přehozech spíše než v oblecích, a v podomácku vyrobených mokasínech a škrpálech spíše než v lakýrkách. A pobíhalo zde opravdu velké množství dětí. Už v době před Yellowstone, před oním historickým předělem, a po něm teprve probíhala na Vzkročných světech populační exploze, momentálně výrazně podporována sociální politikou prezidenta Cowleye v podobě dávek a daňových úlev.

A tento nový Madison se rozpínal do stále větší šíře. Velkorysé ulice a relativně řídká zástavba umožňovaly Maggi nerušený výhled až k jezerům, která charakterizovala všechny Vzkročné Madisony – klidná, ledová bělost lemovaná modrou, blyštící se v nízkém lednovém slunci. Otcové zakladatelé této Vzkročné komunity odkázali městu elegantní a moderní územní

plán, ve kterém se chytré kancelářské budovy, obsazené nedávným přílivem funkcionářů a jejich pohůnků, mísily s mnohem praktičtějšími stavbami, jako například stájem pro *koně* ani ne sto metrů od Kapitolu. Vůbec to nepřipomínalo lesk prvozemského originálu před jaderným útokem, ale i tak šlo o svůdně krásný tavicí kotlík starých a nových amerických tradic.

Nikdo Brianu Cowleymu nezáviděl jeho třetí, ústavu ohýbající období ve funkci. Mělo se za to, že ať už ho do úřadu vynesly jakékoli temné proudy – jakožto vůdčí osobnost protiVtkročného hnutí Lidstvo především –, po explozi supervulkánu dorostl do svých bot. V čase stále ještě dobíhající krize se zdálo být dobrou strategií zachovávat kontinuitu, a navíc se stejně nenašel jiný kandidát, který by dokázal odvést lepší práci. Každý mohl vidět, jaké břemeno na sebe Cowley vzal, neboť jim stárl před očima v živých televizních přenosech. Jeho neoficiální volební slogan zněl: „Bolí mě to víc než vás.“

Ale i vzhledem ke své povaze hospodského agitátora měl tendenci to celé brát jako jedno velké divadlo.

„Co ten chlap dělá? Čeká, až všichni pomřeme?“ zavrčel Maggii do ucha Joe Mackenzie, když již nějakou dobu postávali ve shromážděném davu.

„Nepřeháněj, Macu. Tohle celé je jen show. Myslím expedici *Armstronga* a *Cernana*. Zatraceně drahá záležitost. Museli jsme na ni čekat celé roky, zatímco jsme se snažili vzpamatovat z *Yellowstonu*. Nemůžeš Cowleymu mít za zlé, že z toho chce také něco vyždímat pro sebe. Pro něj jde o vrchol celého tohotohle podniku.“

„Hmm,“ zahučel Mac skepticky. Rozhlédl se kysele po posádkách obou vzducholodí Maggiiny malé flotily. „Fakt velké podnik.“

Maggie si své lidi prohlédla jeho očima: pár námořníků doprovázených četou mariňáků, dodávajících palebnou sílu.